Práce se zabývá dílem současného íránského šī‘itského filosofa ‘Abdolkarīma Sorūše. Práce sestává ze dvou kapitol, z nichž první analyzuje íránskou intelektuální tradici 2. pol. 20. stol s hlavním důrazem na propojení islámu a politiky v nově vzniklých náboženských ideologiích. Ilustraci tohoto vývoje podává stručný rozbor myšlení Džalāla Āl-e Aḥmada, ‘Alīho Šarī‘atīho a Rūḥollāha Chomejnīho. V druhé kapitole je pak podrobeno analýze Sorūšovo myšlení, které na tyto ideologie částečně reaguje. Rozbor se soustředí na Sorūšovu teorii expanze a kontrakce náboženského myšlení a jeho koncepci náboženské demokratické vlády.